

INTERPLANETAR.

Motto: *Limpede nu vezi decât cu inima. Miezul lucrurilor **nu** poate fi văzut cu ochii* – Micul
prinț, Antoine de Saint-Exupéry

de Ana Sorina Corneanu

Personaje: Mia, 7 ani

Decor simplu, elemente cu tematica spațială

Sunt Mia, am 7 ani și locuiesc pe o navă spațială. Cam de jumătate de an. De când m-am simțit foarte obosită, am simțit că rămân fără aer, plângeam mult, mi-era frică, iar într-o dimineață am căzut pe podeaua de la grădiniță, mama m-a luat repede de de-acolo și m-a adus aici, la Căpitan.

El mi-a spus că sunt *specială*...și că îmi propune o experiență fabuloasă, la care alți copii nu au acces. Așa am ajuns aici, pe nava asta.

Am un program fix: mă trezesc la șase și jumătate fix, căpitanul vine și mă cuplează la un aparat, cu ajutorul unor fire subțiri care intră pe sub piele, apoi trebuie să stau un timp nemișcată. Pentru că misiunea să aibă succes. Uneori mă plictisesc, dar am un walkie-talkie prin care discut cu căpitanul, iar dacă restul echipajului e liber, atunci îmi țin companie pe parcursul misiunii și timpul trece mai repede.

Misiunea asta e destul de obositoare, uneori mă fură somnul, așa că dorm neînțoarsă.

La ora unu mănânc, iar dacă sunt zile în care mâncarea nu e bună și poate strica misiunea, atunci sunt hrănită cu ajutorul unor substanțe magice, echipajul le numește poțiuni. Nu prea mi plac, fac pielea să te usture, dar Căpitanul spune că e pentru binele misiunii și ca să avem o călătorie încununată de succes. Și atunci..nu mă opun. Înțeleg cât de important e să fim o echipă unită, doar așa vom reuși să ajungem unde ne-am propus.

Așa zice Căpitanul. Și eu am mare încredere în el, pentru că, mama spune, dacă nu era Căpitanul, să depisteze cât de specială sunt, misiunea ar fi fost din start eșuată. Și n-am fi văzut progresele astea.

Fac zilnic progrese pentru care sunt lăudată și, uneori, și premiată. Luna trecută am primit un costum nou pentru misiune, iar de ziua mea, acum 5 zile, echipajul mi-a adus un tort și un set cu astronauți de cauciuc. Căpitanul mi-a adus o pernuță în formă de inimă și mi-a spus că, dacă misiunea e de succes, așa cum și-a propus el, și dacă lucrurile merg tot așa că până acum,o să primesc o inimă nouă adevărată.

Adică de-a.d.e.v.a.r.a.t.e.l.e.a! O inimă care bate, mult mai puternică decât asta pe care o am acum, și asta o să-mi permită să intru, pe viitor, în misiuni extraordinare și să-i întrec pe ceilalți copii.

O să pot să cânt la serbare, să dansez pentru festivalul de Crăciun, să merg la orele de sport, să sar pe trambulină și să strănut fără frică. Dacă vreau...pot să fac orice. Dacă nu, nu. Și dacă nu mai vreau să fac lucrurile astea, pe care oricum toți copiii le fac, atunci pot să merg în misiuni speciale: în pădure, la alergat, la vânătoare de comori, să devin astronaut. Tot ce vreau eu! Tot, o să pot să fac orice.

De-asta sunt așa ascultătoare.

Chiar dacă nu-mi place, pentru că se și întâmplă foarte des, să mi se extragă sânge din brațe, știu că sângele merge să fie investigat, iar așa aflăm dacă sunt printre cei aleși, care vor primi o nouă nouă cât de curând, o inimă adevărată și puternică, gata să intre în orice bătălie și misiune.

Când vine seara, cam pe la ora 5 fac o gimnastică specială, inspir și expir adânc. Asta face parte din pregătirea pentru misiunea imposibilă. Ca să o facem posibilă. Ne antrenăm bine de tot, zi de zi, indiferent de vreme, chiar dacă suntem triști sau bucuroși. Chiar dacă ne simțim obosiți.

Echipajul știe ce are de făcut, iar eu am încredere.

Tot răul spre bine, cum spune Căpitanul.

Vreau să fiu o fetiță cuminte, misiunea să iasă bine, mama să fie fericită, pentru că ea nu pare încrezătoare în misiune, dar are încredere în mine. Vreau să iasă bine misiunea, Căpitanul spune că o să scrie ziarele despre mine, dar numai dacă treaba asta ne reușește. O să apar în ziare. O să se scrie despre mine.

O să se scrie că sunt fetița cu inima nouă, puternică, special aleasă pentru a comunica și cu alte planete. Eu nu știu încă, dar vor afla, eu mă pregătesc zilnic, aici. E o operațiune secretă, pentru asta sunt înconjurată de toate aparatele astea. Monitorizăm progresul. Nu știu exact ce înseamnă asta, dar mi-a explicat Căpitanul că e vorba despre cum merg lucrurile. Și merg bine.

Fac orice ca să meargă bine. Mama să fie fericită, pentru că plânge des. Când am întrebat-o de ce plânge... mi-a spus că se teme, uneori, de călătoria asta pe altă planetă. Dar eu nu mă tem, i-am spus deja că o să reușesc.

Fac tot ce pot pentru asta. Pentru că nu-mi place când mama plânge. Și pentru că sper că tata să se întoarcă, să nu mai fie supărat pe mine pentru că am fost selectată pentru misiune.

S-a supărat, a zis că *de ce nu pot să fiu și eu un copil normal*, de ce trebuie să fiu specială, ce atâtea complicații, că...dacă știa că o să fiu așa, mai bine nu mai făcea copii.

Nu prea l-a interesat ce avea Căpitanul de zis. L-a spus mamei să nu-l mai caute decât dacă lucrurile se schimbă, dacă nu, el poate la fel de bine să facă alt copil, unul normal.

Îmi pare rău că nu înțelege cât de importantă e misiunea asta. Sau cât de specială sunt eu. Chiar n-am vrut să îl supăr, nici s-o supăr pe mama, dar trebuie să profit de ocazia asta grozavă. Doar în cărți am mai văzut planete și călătorii interstelare. Și eu sunt chiar acum într-o astfel de călătorie. Aș vrea să înțeleagă. Echipajul spune că, dacă misiunea reușește așa cum ne-am planificat, atunci tatăl meu o să considere că sunt normală, din nou, și o să vină să mă vadă.

Dar că eu o să rămân tot specială, numai că nu-i spunem și lui, rămâne între noi, secretul nostru de astronauti.

Sunt din ce în ce mai cuminte, mai ascultătoare și lupt tot mai mult pentru misiunea asta. Cu cât o terminăm mai repede și cu succes, cu atât mai repede tata se va întoarce, mama va fi iar fericită, iar alt copil nu va avea timp să se nască și să mă înlocuiască.

De-asta trebuie să fac lucrurile repede și bine.

Ieri, de exemplu, am trecut prin niște filtre speciale care văd în interiorul meu. Căpitanul a spus că sunt plină de firișoare colorate pe sub piele, iar în zona inimii sunt unele foarte speciale, foarte fragile, care s-ar putea rupe și la un simplu strănut. De-asta..s-a schimbat puțin programul. Muncim mai mult, analizăm mai multe lucruri, suntem mai atenți, eu sunt mai atentă decât înainte și îmi concentrez toată energia pe misiune.

Nu mai plâng, nu mă mai supăr pentru nimic, o doamnă vine și mă învață să respir corect, aparatul ăsta de aici îmi arata ce se întâmplă înăuntrul meu, cum merge misiunea cu inima. Urmăresc cum urcă și coboară, totul e bine pe cealaltă planetă - când e așa.

Nu e bine dacă franjurii de pe ecran se transformă într-o linie dreaptă. Atunci nu e deloc bine. S-a mai întâmplat așa, într-o zi, și a fost o misiune tare complicata. Eu nu-mi amintesc prea mare lucru, dar Căpitanul și echipajul au ieșit epuizați din ea.

Acum suntem mult mai atenți. Și mai grijulii.

Eu, când m-am născut, aveam șanse de supraviețuire aproape zero. Știu asta de la mama, mi-a spus că am dat statisticile peste cap. Statisticile sunt niște calcule, niște situații cu cifre, un fel de matematică.

Eu n-am mers încă la școală, dar deja făceam calcule într-un caiet special. Îmi place mult matematica. Dacă misiunea reușește... asta vreau să fac, multă matematică, toată viața mea!

Statisticile s-au întors împotriva mea, zice Căpitanul, cam acum un an. Noroc că eu sunt puternică și specială, așa că o să mă întorc și eu, iar, împotriva lor.

Despre asta vorbim tot timpul.

Despre misiune.

E o misiune secretă, ceilalți copii nu trebuie să știe despre asta, ca să nu devină invidioși. Când misiunea se termină... eu o să pot face mai multe decât fac ei acum. Pentru că o să am superputeri. Nimeni nu știe că eu stau aici de la un timp, e o navă specială, iar dacă se afla... nu e deloc bine. E un secret.

Ca să reușească misiunea, zice Căpitanul, nu trebuie să vină lumea să-mi consume energia. Trebuie să o păstrez pentru călătorie, că nu știm cât de lungă e, cât de grea, cât durează.

Poate și de-asta tata nu mai vine să mă vadă. Dar cel mai frică îmi e că nu terminăm misiunea înainte ca el să facă alt copil, așa cum ne-a amenințat.

Îmi pare rău că l-am supărat, că s-a speriat de puterile mele supraomenești.

Uneori aș vrea să fiu o fetiță normală. Dacă asta l-ar face să mă iubească, să nu se mai teamă de misiune, de călătoria asta. Acum are o soție nouă, care are în burta un copil nou, de șase luni.

L-am întrebat pe Căpitan cât durează până când e gata să fie născut copilul cel nou. Mi-a spus că încă vreo trei luni. Dar în spațiul interplanetar lucrurile astea se schimbă, au altă durată. Și să nu mai fac eu socoteli de-astea, că avem alte socoteli de făcut acum.

Dar eu mă tot gândesc ce înseamnă trei luni, cât înseamnă și dacă misiunea noastră o să fie gata, cu succes, până atunci, ca să se întoarcă tata și să nu mai aibă timp să se nască un nou copil. Trebuie să mă încadrez în trei luni.

Oricât ar însemna asta.

Doar că am o programare, echipajul condus de căpitan lucrează la asta chiar acum. Mă monitorizează și stabilesc când pot să pornesc în călătoria interplanetară.

(Lumini care pâlpâie, atmosfera onirică, sunete cu hertzi)

Alo! Sunt Mia! M-aude cineva? Vreau să grăbim călătoria interplanetară, să ajungem la destinație înainte să apară copilul cel nou, ca tata să fie mândru de mine și să nu mai aibă nevoie de celălalt copil. Terminat.

Tot eu, Mia. Ursulețul de plus și echipa de astronauți din cauciuc sunt pregătiți. Căpitane, mă auzi? Ești pe frecvență? Suntem pregătiți. Tu ești pregătit? Terminat.

Nu. Căpitanul nu e pregătit. A spus că se pregătește, că nu e atât de puternic cum sunt eu, nici atât de special, și trebuie să mai așteptăm, dar că mă anunță el imediat ce stabilește cu restul echipajului...când va fi programată călătoria.

Și să nu-mi fac griji, să am răbdare, ca asta va fi cât de curând, de-asta suntem aici, ca să facem să fie cât mai curând. Și cât mai bine. Fără grabă, ca grabă strica treaba, cum zicea bunica. Așa zice și Căpitanul. Și eu am încredere în el.

Pentru că a mai făcut câteva călătorii interplanetare extraordinare, împreună cu alți copii, unii de vârsta mea, alții ...chiar mai mici. Și toate au avut succes. Și s-a scris despre ei în ziare.

Dar eu nu trebuie să văd ziarele alea, nu încă. Sunt misiuni secrete, nu poate să-mi spună nume, nici să îmi facă, acum, cunoștință cu ei, dar mi-a promis că-mi va da cadou ziarul în care apar eu. Și că o să fim amândoi în poză. Și ursulețul de plus, și inima de plus, și echipa de astronauți din cauciuc. El cu mine. Și eu..cu inimă cea nouă, de copil special. Care îi întrece pe toți ceilalți copii. La orice. Și o să punem poza într-o rama. Și o să rămânem prieteni pe viață.

Ce târziu e! E timpul să dorm. E ora. Somn ușor!

(schimbare de lumină, sunet puternic de bătăi de inimă. Mia număra)

Trei luni înseamnă cam 90 de zile.

90 de zile înseamnă...multe ore și minute.

O oră înseamnă 60 de minute

Un minut înseamnă 60 de secunde

Dacă număr până la 60 înseamnă un minut.

Dacă număr 60 de minute înseamnă o oră. Trebuie să număr de 24 de ori câte 60 de minute.

Asta înseamnă o zi.

O zi are 24 de ore

O oră are 60 de minute, asta înseamnă că 24 de ore x 60 de minute pe oră egal...

(socotește pe o foaie de hârtie)

Egal 1440 de minute. O zi are 1440 de minute.

(calculează, cu mare grijă)

Mai departe, 1440 de minute de minute pe zi x 90 de zile, câte sunt în trei luni, înseamnă 129.600 de minute.

Atât mai e până se naște copilul cel nou al lui tata. În 129.600 de minute trebuie să termin misiunea, și să aibă și succes. Așa cum a spus Căpitanul. Măine dimineață o să îi arăt socoteala mea, ca să știe și el când să fie pregătit. Nu putem să depășim cu nici măcar un minut. Și ar fi și mai bine dacă am termina cu câteva minute mai repede.

Ne-ar rămâne timp pentru poze. De-alea adevărate, în care să fim noi, eu și tot echipajul. Pentru că așa, când și când, mai fac niște poze, dar nu le dezvoltăm. Mă conectează la un aparat mic, cu fir, și se plimba pe pielea mea, în jurul inimii, iar eu văd tot ce se întâmplă, pe un ecran. Văd în inima mea.

Căpitanul mi-a citit Micul Prinț, într-o seară, când eram supărată. Și mi-a spus că... limpede nu putem vedea decât cu inima, esențialul e invizibil pentru ochi. De-asta, el îmi verifică mereu inima și îi face fotografiile, să fim siguri că o repară cât mai repede și mai bine. Ca eu să văd, apoi, esențialul.

Esențialul înseamnă lucrurile care contează. Mi-a explicat Căpitanul o mulțime de lucruri, din când în când, dacă nu e prea ocupat sau obosit, îl rog să-mi mai citească din Micul Prinț.

Și-mi place când vulpea spune : "Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt îmblânzită". Așa o să-l spun eu copilului nou al lui tata, dacă se naște și vrea să se joace cu mine.

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată.

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată.

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată.

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată.

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată

Sunt specială.

Am obosit. Trebuie să vorbesc mai puțin.

(Lumina se schimbă)

De dimineață, sângele meu a plecat către laboratorul de cercetare. Rezultatele au arătat că - peste două zile - putem începe misiunea interplanetară. În astea două zile, cât aștept să fie echipajul pregătit, mă pregătesc și eu. Dorm bine, mănânc atent, respir corect, mă plimb. Toată lumea roiește în jurul meu, mă simt ca și cum deja misiunea a reușit, iar eu sunt faimoasă.

Astăzi vine și tata să mă vadă. Când vine tata, mama pleacă de pe navă, nu vrea să-l întâlnească. Abia aștept să-l întreb dacă s-a răzgândit, dacă mai face un copil nou – sau dacă îi spune noii soții că se întoarce acasă, la noi.

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlântată

Sunt pregătită pentru replicile astea, oricare ar fi răspunsul lui.

(schimbare de lumină)

2880 de minute. Atât mai trebuia să aștepte. Să aștepte să termin și eu misiunea, să apar în ziar, să vadă că sunt un copil normal, să renunțe la copilul cel nou.

Nu 129.600 de minute, asta înseamnă trei luni, dar echipajul s-a pregătit mai repede. Doar 2880 de minute au mai rămas.

Tata a venit să mă vadă. A venit pentru că l-a chemat Căpitanul. L-a anunțat că mai e foarte puțin până pornim în misiune – și ar fi bine să vină, dacă vrea să vorbim, să mă vadă.

Și a venit. L-am arătat calculele mele și i-am spus că sunt pregătită pentru misiune, că va fi una de succes, iar el se poate întoarce acasă. Și nu va trebui să se mai teamă. Poate să renunțe la copilul cel nou, pentru că voi fi un copil normal și eu. Și sunt și foarte bună la matematică. O să fiu prima din clasă, o să iau premiu și o să merg în tabere de știință. Căpitanul o să mă ajute să fac toate astea.

Nuuu! Pe cuvântul meu, promit că o să fiu un copil normal, o să fiu mai bună și mai cuminte și mai normal decât copilul cel nou. Te rog să renunți la el!

Eu termin misiunea mai repede de trei luni, ne mai rămâne timp foarte mult să anulăm operațiunea *copilul nou*. Te rog, tata.

Cum așa? Nu se poate anula? De ce? Calculele mele sunt bune, au fost verificate și de echipaj, n-am greșit cu nimic, ba chiar ne-am încadrat și în timp. Ne mai rămâne foarte mult timp în plus. Putem face ce vrem cu el.

Cum adică, odată programat, copilul nou nu mai poate fi anulat? Eu sunt foarte informată și știu că trebuie să mă încadrez în 9 luni, dintre care 6 au trecut, au mai rămas trei, și ne mai rămân, după misiune, mai mult de două și jumătate libere, în care să anulăm. Mai avem atâta timp...și nu înțeleg de ce nu poate fi anulat.

(pauză)

Tata mi-a spus că nu va anula noul copil, că e deja parte din viața lui. Și că a venit să mă vadă...doar pentru că l-a chemat Căpitanul. L-a anunțat că plecăm în misiune și a venit de teamă că nu mă mai întorc de pe cealaltă planetă. Dacă l-aș speria mai des – și i-aș spune că nu mă mai întorc de pe cealaltă planetă – atunci ar veni să mă vadă mai des?

Nu știu cum a putut să se gândească la asta. Normal că mă întorc, cum să nu mă întorc, când eu tot ce vreau e să fim ,iar, împreună? Eu plec într-o misiune, mă întorc cu o inimă nouă, și imediat ce apar în ziare pot să mă întorc acasă, să fim împreună.

L-am spus și că nu m-am gândit niciodată să rămân pe altă planetă, e doar o expediție din care mă întorc în câteva ore. Nu știu câte ore, dar e vorba de câteva ore, deci de niște minute, dacă stă să calculeze.

M-am străduit să îl conving că nu trebuie să îi fie teamă, că îl asigur că o să mă întorc la el, dar el mi-a zâmbit și mi-a spus că știința nu-i lucru ușor, iar misiunile astea nu ies mereu așa cum vrem noi.

Și că eu sunt mică și nu văd lucrurile limpede.

Așa că am scos imediat Micul Prinț și i-am spus și eu...ca *limpede nu vezi decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi*. De-asta merg după o inimă nouă.

Poate și ție ți-ar trebui o inimă nouă, tata! Mai puternică. Poate ți-ar prinde bine o misiune, vorbește cu Căpitanul, dacă nu poți să vorbești tu, vorbesc eu pentru tine, sunt bună prietenă cu Căpitanul. I-aș putea povesti despre tine, poate ar fi de acord să te ajute și pe tine.

O inimă nouă, asta îți trebuie, ca să vezi lucrurile limpede. Să vezi adevărul.

(pauză)

Tată, tu ai citit Micul Prinț?

Dacă nu l-ai citit, eu am cartea, ți-o dau cadou.

Nu vrei, nu vrei. Asta e! Voința e de fier, spune Căpitanul, iar tu ești cam...de plastic. Te îndoiești și te modelezi imediat. Aproape că ai putea să fii din plastilina. Poate chiar nu ești potrivit pentru misiune, trebuie să îți dorești, să ai voință, să fii de fier, să ai curaj. Noi, aici, avem curaj.

Ne pregătim intens. Zi de zi.

Eu nu o să mă joc cu copilul tău cel nou. Să nu-l aduci în vizită pe la mine, nici măcar nu vreau să-l cunosc. Dacă era la fel de bun ca mine la matematică, ar fi calculat corect și și-ar fi anulat singur misiunea.

Și dacă-l aduci la mine, să știi că o să-i spun ce i-a spus vulpea, Micului Prinț:

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlânzită.

Sunt specială, tata!

Și nu pot fi înlocuită, cu una - cu două, de orice copil nou. Oamenii speciali nu pot fi înlocuiți. Asta îi face speciali. Că nu mai e nimeni ca ei.

Nu pot să mă joc cu tine... Nu sunt împlânzită.

N-o să mă convingi.

Iubirea e atunci când nu-ți e rușine de nimic, nu-ți e frică de nimic, înțelegi, tată, de ce trebuie să citești Micul Prinț? Ca să înțelegi mai bine ce se întâmplă, ca să nu-ți mai fie rușine cu mine, pentru că sunt specială.

Copilul tău cel nou nu are nimic special. E de înlocuire. E normal, așa cum îți place ție să fie, cum ai fi vrut să fiu eu.

Sunt foarte supărată pe tine. Și am și de ce. Mai vino să mă vezi doar dacă te hotărăști să anulezi misiunea "copil nou". Dacă nu, nu. Eu o să fiu – din nou – normală, pentru că pot. El nu va fi niciodată special. Pentru că nu poate. Special te naști, așa spune echipajul, nu prea ai cum să devii pe parcurs. Să fii normal e mult mai ușor.

Mai toată lumea e normală.

Mă simt tristă pentru că sunt specială. Asta te-a făcut să nu mă mai iubești, brusc, după atâția ani. Poți să pleci, nu mai sta. Cu cât stai mai mult aici, cu atât mai mult timp stau departe de mama și de echipaj. Frica i-a întors pe toți împotriva ta.

Ești mai fricos decât Yoggy, ursulețul meu de pluș. El merge în misiune, se pregătește cu noi. Chiar dacă e doar o mână de blană, el merge. Nu se îndoiește de nimic, știe că nu l-aș abandona, nici nu l-aș înlocui.

Eu trăiesc aici exact ca Micul prinț, pe o planetă îndepărtată de restul, iar misiunea asta a mea e important pentru că aici...resursele sunt limitate, iar eu trebuie să plec pe altă planetă, unde resursa de care am nevoie e disponibilă. O inimă nouă. Care se aude mai puternic atunci când bate.

La revedere, tata.

N-am înțeles dacă tata se va întoarce sau s-a supărat pe mine. Sau dacă îi e frică de mine. Nu e deloc clar dacă se va mai întoarce, atunci când o să redevin normală, vreodată. Dar Căpitanul spune să nu mă gândesc la asta chiar acum. Avem alte lucruri pe care să ne concentrăm.

Unul dintre membrii echipajului mi-a făcut cadou o brățară. Brățara asta cu rândunică. Și mi-a spus că rândunica înseamnă speranță. E ca un simbol, așa. Să nu-mi pierd speranța, orice ar fi, orice mi s-ar spune. Și oricâți copii noi ar avea tata. Să am speranța că misiunea îl va convinge să se întoarcă acasă. Și să uite de copilul nou.

Mă gândesc foarte des la copilul nou. Vorbesc mai des despre asta decât despre misiune, în ultima vreme. Îmi tot imaginez dacă o să fie urât, frumos, mai frumos decât mine. Dacă o să fie băiat sau fata, dacă o să fie prietenos, bun la matematică, dacă o să fie mai pe placul lui tata.

Și-apoi mă gândesc că o să vrea să facă parte din viața lui tata mai mult decât mine, sau, mai rău, că o să vrea să-mi ia locul. Să mă facă să dispar complet. Dar...oare tata îi va povesti despre mine? Știe că exist și eu? Știe că sunt specială, că pregătesc o călătorie interplanetară, sau tata o să fie atât de fericit că are un copil normal, încât o să uite să-i pomenească de mine?

Nici nu prea contează, oricum nu vreau să-l cunosc.

Nu mă joc cu tine...nu sunt îmblânzită.

Căpitanul râde când îi spun asta, râde cu ochii.

Există trei variante:

1.Nu o să-i spună despre tine

2.O să îi spună că ești specială, dar el o să fie prea mic și normal...ca să înțeleagă

Sau

3.Nu contează, pentru că, oricum, tu ești neîmblânzită - și nu o să te joci cu el.

Și râde iar. Și râd și eu, radem mult amândoi. Eu nu prea tare, că am niște fire foarte sensibile în jurul inimii. Și trebuie să am grijă chiar și când râd, să nu se rupă, nu acum, chiar înainte să pornim în misiune. Căpitanul spune că am dinți de iepuraș, iar dacă mă supără, cumva, copilul cel nou, pot să-l rod. Apoi spune că a glumit; și e timpul să dorm, că e târziu. Și avem treabă.

Da, mâine avem chiar o treabă serioasă. Începe misiunea cea mai importantă. Echipajul e pregătit, iar eu plec pe planeta Speranță, să iau inimă cea nouă.

Somn ușor!

(schimbare de lumină)

Azi e ziua cea mare. Pornim în misiune. Cercetările arată că sunt pregătită, iar nouă inimă e deja acolo, așteaptă să ajung și să o iau. Simt atâta bucurie, că parcă-mi pocnește inima asta veche, pe care o am acum. Aoleu, nu trebuie să mai spun asta, nici măcar în glumă. Nu e bine. Dar chiar așa simt. Abia aștept să fiu o fetiță normală și tata să nu-i mai spună mamei” Nu e a mea, dacă era a mea nu ieșea așa, că eu nu fac copii tâmpiți”.

Nu pot să-mi închid viața.

Da, da, l-am auzit eu când i-a spus așa. Eu sunt vinovată pentru că tata a plecat de acasă, tot eu sunt de vină și pentru că plânge mama, de fiecare dată când se uită la mine. Mă întreb: oare a cui sunt eu, dacă mama nu e tâmpită, iar tata a asigurat-o că nici el nu face copii tâmpiți?

Poate că eu chiar sunt de pe altă planetă, cine știe?!

Așa a început povestea cu nouă soție și noul copil. Mă gândesc numai la asta. Și mă mai gândesc și dacă noul copil o să fie și el special și tâmpit, ce o să facă tata? O să facă încă un copil, și încă unul, și încă unul, până când o să fie unul normal, care să semene cu el?

Data viitoare când vine să mă viziteze, o să-i pun întrebarea asta. Sunt foarte curioasă ce o să-mi răspundă. Trebuia să mai vină și astăzi, e ziua cea mare, toată lumea vine astăzi să mă vadă. Dar... a trimis vorbă că el nu poate, e ziua în care face poze cu noua lui soție.

Vine un fotograf să le facă un album de amintiri, ei doi și burta în care doarme, acum, copilul de înlocuire. Așa s-a nimerit, să vină chiar azi. Zice că nici asta nu s-a putut anula, că era de

ceva vreme programată, fotograful e priceput, n-are niciodată locuri libere. Trebuie să faci tu pozele când vrea el, nu invers.

Eu nu înțeleg ce poze sunt alea în care tu nici măcar nu apari. Se numesc poze cu copilul, înainte să se nască, dar el nu apare. Poate, la fel de bine, să spună că nici nu e el acolo, în burtă, n-au nici măcar o dovadă!

Eu, de exemplu, apar în toate pozele mele. Între mama și tata, nu poate nimeni să spună că nu sunt eu. Pentru că mă văd. Dar el nu se vede. Trebuie să-i creadă pe cuvânt când îi vor spune că acolo dormea el, în burta din poză.

Sunt convinsă că o să întrebe: "eu unde eram"?

Durează mult să faci poze – amintiri cu copilul care doarme în burtă? Ziua e destul de lungă, putea să vină măcar acum, de dimineață, înainte de misiunea mea, eu nu cred că fotograful, dacă e așa priceput, are o zi întreagă numai pentru ei. Cred că trebuie să fie în mai multe locuri deodată.

Căpitanul mi-a promis că face tot posibilul să îl aducă, măcar pentru câteva minute. Sunt trează de la ora 05:05. 0505 e număr cu noroc, se repetă cifrele din el. De atunci, stau și aștept. Și aștept și sper.

(lumina scade, sunet de bătăi de inimă suprapus peste sunetul de monitor de ritm cardiac)

Sunt tristă. Tata a venit, dar a stat doar 10 minute și exact 28 de secunde. Am urmărit totul pe ceasul electronic. Dar nu de asta sunt tristă. M-am supărat pentru că a venit cu soția nouă și burta ei mare, în care stătea ascuns copilul de înlocuire.

Soția lui e urâtă, e destul de grasă și îmbrăcată urât, în haine negre, ca să ascundă bine copilul, să nu se vadă. A vrut să dea la o parte bucata aia de cârpa care acoperea burtă, ca să pun eu mâna, să vorbesc cu el, să facem cunoștință.

Dar eu n-am vrut, nu mă interesează să-l cunosc, să fim prieteni, să ne jucăm împreună sau alte lucruri. Așa că am strigat la burta aia "Nu pot să mă joc cu tine, nu sunt îmblânzită"!

Ea s-a speriat, tata s-a supărat, a luat-o repede de mână și au plecat. Mi-a spus că e dezamăgit de mine și de comportamentul meu. Și iar m-a întrebat: "nu poți și tu să fii un copil normal"?

Nu pot. Nu sunt îmblânzită. Sunt specială.

Am simțit că inima pe care o am acum, care nu mai funcționează prea bine, începe să bată mai repede, apoi să facă salturi, și mi-am dat seama că ea a văzut limpede ce era de văzut. Și s-a supărat. Așa că am început să respir cum am fost învățată. Și inima mea e, iar, bucuroasă.

Când mă întorc din misiune mă așteaptă o carte de matematică și o prăjitură cu vanilie.

(pornește walkie-talkie)

Sunt gata!

(pauză)

(lumina se schimbă, Mia se încadrează, acum, într-un spot alb)

3,2,1 start: începem! Mă conectez la cablurile care fac legătura cu cealaltă planetă. Mi se injectează un ser special care mă ajută să suport mai ușor presiunea atmosferică, atunci când cobor de pe navă, pe nouă planetă. Echipajul poartă costume albe și măști speciale.

Suntem pregătiți!

Căpitanul aprinde luminile cele mai puternice, pornește aparatele, mă cablează bine, număra de la 10 la 1, adică invers, nu de la 1 la 10. Îmi pune o mască specială pe față și îmi spune că, imediat ce ajungem cu numărătoarea aproape de 1, călătoria începe, eu mă teleportez, pornesc după inimă cea nouă, iar ei supraveghează totul de aici, de la baza de control.

Vor să urmărească toată călătoria, să comunice cu mine prin stație, să mă aducă înapoi, imediat ce am ajuns pe planeta cea nouă și am luat inima.

Vin cu ea la bază, Căpitanul mi-o schimbă pe cea veche, care e mai specială, număra până la 10, din nou, și eu mă trezesc puternică. Și pot să fac tot ce vreau.

10, 9, 8...parcă mă fură somnul, oare e bine, Căpitane?

7, 6, 5, mi se închid ochii, îmi apar niște steluțe...cred că misiunea reușește...

...4,3, 2, 1...

(Heblu. Scurtă pauză. Se aude, din nou, sunetul puternic al bățăilor de inimă. Spotul se reaprinde)

Cred că am ajuns. Unde sunt? Căpitane, mă auzi? Aici...Mia. Am aterizat. Terminat.

(pauză)

E cineva la bază? Mă auziți? Sunt Mia. Terminat.

(pauză)

Nu trebuia să mă trimiteți singură până aici, mi-e foarte frică. Nu simt nimic în corp. Căpitane, răspunde, terminat!

Mă recepționează cineva? Să mă îndrume cineva, mi-e frică. Echipaj, ești pe frecvență?

Gata, vă văd! Ce bine, mă speriasem rău de tot! Ce faceți acolo? Uite, mă văd și pe mine! Sunt în două locuri deodată, mereu mi-am dorit să fac asta. Mulțumesc, Căpitane! Aici nu e atât de multă lumină, să păstrați becurile aprinse, să vedeți bine, să bată și până aici. Sunt doar eu? Nu mai e nimeni, e ca o curte mare și foarte curată. Dar nu văd inima.

Sunt pregătită să mă ghidați. Pornesc căutarea imediat ce primesc semnalul vostru.
Terminat.

Pornesc. Terminat.

(în scena funcționează un decor din lumini - simbol al senzorilor de tip laser, pe care Mia îi va ocoli/traversa pe parcursul întregii călătorii)

O văd și o aud, mă îndrept spre ea. Trebuie să aveți răbdare, mă mișc mai încet, e aerul foarte greu pe-aici. Dar rezist. Rezist bine. Nu vă faceți griji. Văd inima. O văd și o aud, sunt cu ochii pe ea, cred că o să ajung destul de repede, chiar dacă merg mai greu. O bag în buzunar și aștept să mă aduceți înapoi. Terminat.

Mă auziți? Terminat.

Sunt niște senzori laser pe care trebuie să am grijă să nu îi ating, cred că despre ei vorbea Căpitanul când spunea *firișoarele firave cu care trebuie să avem grijă*, din jurul inimii. Acum înțeleg. Văd altfel de aici, de sus.

(pauză. Se aude La petite fille de la mer. Mia se oprește. Bătăile inimii se aud din nou, neregulate, cu salturi)

Îmi place melodia asta. Puteți să o dați puțin mai tare? Îmi place mult. E preferata mea. Ce surpriză mi-ați făcut! I-auziți cum bate inima mea, ce se bucură. Trebuie să am și mai mare grijă pe unde merg, să nu strivesc vreun firicel.

Sunt bucuroasă! Înaintez. Terminat.

Uite-o pe mama, nu e tristă, zâmbește. Cred că se bucura că o să mă întorc cu o inimă nouă. O să-i treacă toată supărarea. Terminat.

(sunetul inimii se aude la fel de neregulat)

Către echipaj, aici Mia. A venit tata. Ce să fac? Firișoarele din jurul inimii se mișca ciudat. Ce să fac? Terminat.

Tată, ce cauți aici? Te-ai hotărât să îți schimbi inima? Ai venit în misiune? Să nu te apropii de senzorii – laser, e periculos! Îți explic eu, dar nu acum.

Te-ai hotărât să renunți la copilul de înlocuire? Rămâi pe loc, tată, vin eu spre tine. Te rog, nu înainta, ne aflăm într-o zonă foarte sensibilă. Tată! Tată, stai, te rog, nu pleca! Mama a rămas cu echipajul, ne așteaptă acolo, cât de curând, o să fiu un copil normal, așa cum îți dorești tu!

Sunt aproape de inima cea nouă. Terminat.

Dar și de tata. Nu prea știu unde să mă duc întâi. Nu vreau să pierd inima, dar nici pe tata, care pare foarte grăbit. Și nici nu-mi vorbește. Atât de tare l-am supărat. Cât timp mai e până trebuie să vin cu inima?

A plecat tata. Zice că nu poate să mă aștepte, că el nu are ce să caute aici, are o altă viață acum. N-am ajuns să-l iau de mână. Spune că el trebuie să se întoarcă, a venit doar să... uitate-o și pe bunica! A venit cu Codița, cățelul ei. Bunica vrea să mă îmbrățișeze, îmi spune să las inima acolo și să merg cu ea.

Către echipaj. Mă auziți? Ce să fac? Cât timp avem? Căpitane, ce se întâmplă la bază? De ce nu-mi răspundeți? Terminat.

(rostește repede și alb)

Dacă mă gândesc la cât de bună e bunica

mai bine mă duc cu ea și cu Codița.

Inima nouă nu o să o facă nici pe mamă mai fericită,

nici pe tata nu o să-l întoarcă acasă

nici pe mine nu o să mă facă, din nou, o fetiță normală.

O să mă înlocuiască și cu..și fără inimă nouă. Nici dacă sunt bună la matematică nu o să însemne mare lucru pentru tata.

Pot să-i dau lui inima nouă? Să vadă lucrurile mai clar?

Nu, lui îi trebuie și voința.

(pauză. Se apropie de inimă, sunetul bătăilor inimii se aude tot mai puternic.)

Am luat inima, am reușit! O să mă întorc. Uitate, a venit mama să mă ia, Căpitane! Îmi face semn să mă grăbesc. Am voie să alerg? Terminat.

(heblu, scena e cufundată în întuneric, se aud bătăi de inimă, Mia aleargă pe loc – într-un spot de lumină slabă)

Căpitane, te rog, răspunde, nu mă lăsa singură aici, a plecat toată lumea. Și mama, și tata, n-o mai văd nici pe bunica. Am luat inima, de ce nu îmi mai răspunde nimeni? Ce trebuie să fac cu ea?

(se aude un plâns de copil)

Ce se aude? E copilul cel nou? Ce caută el aici? Vrea să-mi ia inima? M-a înlocuit deja? Au trecut trei luni? De cât timp sunt aici? Așa de mult am lipsit de la bază? Căpitane...de ce plânge mama? Nu i-ai spus că o să mă întorc, să îmi pregătească prăjitura cu vanilie?

Altfel trece timpul aici...

N-o să mă îmblânzesc niciodată, nu-i așa, Căpitane? O să fiu ca o vulpe uitată pe o planetă goală.

Ca vulpea din Micul Prinț.

Îl văd pe tata, e cu copilul cel nou, îl ține în brațe. Ar fi trebuit să-i dau lui inima asta, eu ce să mai fac cu ea? Copilul nu a fost anulat, degeaba mă întorc eu normală, am fost deja înlocuită. Vreau să știu dacă e un copil normal sau special. Cum știm dacă e special?

Ce caută tata acolo, la bază, cu copilul lui cel nou? De ce a venit să o supere pe mama? Ce caută lângă platforma mea? Decuplați-mă! Acum, chiar acum să mă decuplați, vreau să mă cert cu el!

Vreau să-i spun ce vulpe sunt, să plece de acolo, că nu mă joc cu el, nu mă interesează. Îmi acopăr urechile, să tacă, să nu-l mai aud cum plânge! Plânge tare și urât. Și el e urât și fără păr!

M-aude cineva? Să lase copilul la ușă, dacă vrea să vină la mine..să vină fără el. Uite, a făcut-o pe mama să plângă. Se uită la mine și plânge. Ce se întâmplă? Aici Mia, decuplați-mă. Am inimă! Aduceți-mă înapoi la bază.

(pauză)

Sunt în două locuri deodată.

(sunetul bătăilor inimii se întetește, sunetul de hertzi intervine peste el, scena se luminează puternic)

Dați-mi drumul! Lăsați-mă, nu mai pot să mă împart așa. Cum adică să nu te părăsesc? Mamă, mamă, mamă, răspunde! Te rog frumos să-mi răspunzi! Eu nu te părăsesc, sunt aici, aștept să mă întorc la bază, dar nu-mi răspunde echipajul.

Aici Mia, mă auziți? Către Căpitan: t-e-r-o-g-s-ă-r-ă-s-p-u-n-z-i! Vreau să mă întorc, car inima asta după mine și nu e deloc ușor, se zbate întruna. Vreau la mama! Ce-mi faceți? Ce faceți acolo? Nu mai trageți de corpul meu așa, vă văd! Te rog frumos, adu-mă înapoi. Către bază, vreau să mă întorc cu inima. Terminat!

Îl accept chiar și pe copilul cel nou. Chiar dacă e normal.

(începe să plângă, vocea devine tot mai lipsită de forță)

Vreau doar să mă întorc.

(bătăile inimii devin din ce în ce mai rare și mai slabe. Se aud cu ecou)

Cred că e ora de culcare. Îmi e puțin somn. Am fost înlocuită. Inima mea m-a transformat dintr-o fetiță specială...într-o fetiță atât de ușor de înlocuit. Calculele nu mi-au fost de niciun ajutor, matematica e o minciună, nu te ajută în viață, avea dreptate tata, dacă ai noroc nu ai nevoie de atâta matematică.

Eu credeam că o să mă iubească mai mult, pentru că nu toți copiii sunt buni la matematică, iar eu eram. Dar m-a înlocuit ușor. Important e să fii fericit, nu special. Iar copilul cel nou e fericit. Râde cu o gură fără dinți. E normal.

Poate că nici nu știe matematică, dar pentru tata nu contează. Copilul e fericit, tata e fericit, mama e perfectă, eu sunt...specială. Cu puțin defect. E clar că și venirea mea pe lume e o minciună. Nici nu sunt sigură că sunt a lor, probabil că vin de pe altă planetă, iar acum m-au trimis înapoi, pentru că aici mi-era locul.

(sunet de ploaie)

Ce mult mint oamenii mari. Îți spun niște invenții și tu le crezi. Pentru că ești mic.

Toate misiunile astea sunt minciuni. Aici e doar un loc în care se trimit copiii care nu-s născuți din părinții lor. Care nu-s normali și sunt ușor de înlocuit. Nu știu pentru ce am fost atât de cuminte, de ce am crezut în misiunea Căpitanului. Era doar o capcană.

Nu știu cum o să mă descurc singură pe-aici. Cred că o să o strig pe bunica, data viitoare când vine să mă vadă o să o rog să rămână. Sau să mă ia cu ea. Asta e adevărata misiune, să ajungi acolo unde ți-e locul, fără să renunți la cine ești tu cu adevărat. Cum spunea echipajul: eu trebuie să fiu mândră că-s specială, nu să mă rușinez.

Tata avea dreptate când spunea că nu o să mă mai întorc de-aici. Chiar dacă nu știe matematică la fel de bine ca mine, a știut el de ce nu a anulat copilul nou.

(ține inima în palmă, o studiază și o duce la ureche)

Inima asta nu mai bate. E defectă. S-a stricat, cred că am strâns-o prea tare în pumni.

Nu se mai aude.

Nu cred că mai e bună, nu mai am ce să fac cu ea, e chiar mai stricată decât a mea, asta pe care o am acum.

(deschide stația/walkie-talkie)

Alo, sunt Mia. Către bunica. Echipajul a eșuat, misiunea e nereușită. O să fiu aici, aștept să vii să mă iei. Nu mai știu să mă întorc la bază. Te rog frumos, când mai vii în vizită, strigă-mă. O să dorm puțin, dar strigă-mă, trezește-mă și ia-mă cu tine. Nu sunt nicăieri, nu o să mă descurc singură. Inima asta nu e bună de nimic, nu mă primește nimeni înapoi cu ea, la bază. Te aștept. Terminat.

(scurt moment de liniște. La walkie-talkie/stație se aud sunete cu hertzi. Lumina se stinge)

(heblu. Aceeași muzică de fundal cu hertzi. videoproiecții derulate rapid arată amintiri din viața Miei : nașterea unui copil, o fetiță care se joacă, în mijlocul unei camera goale, cu un set de cuburi, aceeași fetiță aleargă într-un parc – ținând în brațe o păpușă, o galaxie, aceeași fetiță dormind într-un pat de spital, un aparat de monitorizat bătăile inimii, din nou – galaxia, imagini supradimensionate cu o operație pe cord deschis, bătăi de inimă, un alt copil care se naște, fetiță care devine tot mai mică într-un fundal întunecat.

(Final)